

Chương 7

Fliss

Tôi đã gần tỉnh hẳn. Tôi nghĩ thế. Ôi trời ơi. Đau đầu kinh. Bao nhiêu suy nghĩ trong đầu. Nói gì trước nhỉ? Cả đồng cảm giác đang chen chúc trong đầu tôi thành một vệt loang loáng. Và những chớp sáng bất chợt: những ký ức mãnh liệt, sừng sốt như những cú vắt chanh. Anh ta. Tôi. Trên. Dưới. Đột nhiên tôi nhận ra mình đang thắm lằm nhắm lại cuốn sách tranh cũ của Noah, Vui học về sự trái ngược. Trong. Ngoài. Đây. Đó.

Nhưng giờ thì cuộc vui tàn rồi. Chắc trời đã sáng, nếu tin vào thứ ánh sáng đang chói sau mi mắt. Tôi đang nằm, một chân gác ra ngoài chăn, còn chưa có can đảm mở mắt. Anh ta. Tôi. Lúc đó. Bây giờ. Ôi trời ơi, bây giờ.

Tôi ti hí một bên mắt, hứng đầy một màu be của vỏ chăn. À. Tôi nhớ đêm qua có một cái chăn lông vịt màu be. Có vẻ bà vợ cũ đã lấy sạch đồ bông Ai Cập của Công Ty Trắng làm anh ta phải chạy qua hàng Chăn Ga Cho Đàn Ông Bỏ Vợ ở gần nhất. Đầu tôi còn ong ong, và sau một thoáng màu be bắt đầu nhấp nhoáng trước mắt. Nên tôi nhắm mắt và lại lăn ra nằm ngửa. Lâu lắm rồi tôi mới lại làm tình. Lâu lắmmmm rồi. Tôi đã quên hết thủ tục của các cuộc tình một đêm. Hôn nhau ngược ngược à? Lấy số điện thoại? Cà phê?

Cà phê. Cà phê được đây.

“Chào buổi sáng.” Giọng nói rền vang của anh ta rót cuộc cũng lôi tôi về hiện thực. Anh ta ở đây. Trong căn phòng này.

“Ồ. Ồ.” Tôi chống khuỷu tay nhồm lên, tìm cách trì hoãn, vội vàng dụi mắt cho tỉnh. “Xin chào.”

Xin chào. Tạm biệt.

Thu vội chần quanh người, tôi ngồi dậy, cố mỉm cười dù mặt cứng đờ. Lorcan đã đóng bộ com lê ca vát đầy đủ, tay chia ca. Tôi chớp mắt nhìn anh ta một lúc, cố hình dung anh chàng sáng nay với anh chàng đêm qua. Chẳng lẽ một phần trong những chuyện này là do tôi mơ thấy?

“Trà không?” Cái ca vẽ sọc trông thật rẻ tiền. Mua từ hàng Chén Bát Cho Đàn Ông Bỏ Vợ, chắc vậy.

“Ồi.” Tôi nhăn mặt. “Xin lỗi. Đừng pha trà. Nước lọc là được rồi.”

“Cà phê?”

“Có cà phê thì tuyệt. Nhà tắm nữa được không?”

Quần áo sạch nữa. Mớ tài liệu tôi để quên ở nhà và bộ quà tặng Molton Brown cho sinh nhật Elise nữa... Đầu óc tôi bắt đầu càn cạch chạy trở lại. Đây thực sự không phải là quyết định khôn ngoan. Tôi sẽ phải chạy vù về nhà, hoãn cuộc phỏng vấn qua điện thoại lúc chín giờ sáng... Tôi ngó quanh tìm điện thoại. Tôi phải gọi tới nhà Sebastian để chào Noah.

Ánh mắt tôi rơi xuống cái váy phù dâu màu tím. Thôi rồi.

“Phòng tắm đằng này.” Lorcan chỉ ra cửa.

“Cảm ơn anh.” Tôi vờ chần lén tìm cách quẩn quanh mình sao cho thật thanh lịch, như cô diễn viên đóng cảnh giường chiếu trên bộ phim sitcom nào đấy, nhưng cái chần nặng đến nỗi trông tôi cứ như đang cố tìm cách mặc một con gấu Bắc cực vào người. Loay hoay một hồi tôi cũng lôi được nó khỏi giường, bước tới một bước và lập tức ngã oạch, đâm thẳng vào cái bàn và đập một cú trời giáng vào khuỷu tay.

“Oái!”

“Áo choàng ngủ nhé?” Anh ta chìa ra một chiếc áo choàng đất tiền có họa tiết kiểu Ba Tư. Chắc bà vợ không cuỗm được thứ đó.

Tôi ngần ngừ một chốc. Ý tưởng mặc áo choàng ngủ của anh ta có vẻ hơi sến. Như kiểu *Giờ thì em sẽ mặc cái áo sơ mi rộng thùng thình của anh để hai cánh tay áo âu yếm chạm vào những ngón tay*. Nhưng tôi không có lựa chọn nào khác.

“Cảm ơn anh.”

Anh ta lịch sự nhìn đi chỗ khác, như một nhà trị liệu mát xa ở spa - nghĩa là hoàn toàn không cần thiết, vì có gì thì anh ta cũng đã thấy hết rồi - và tôi chui vào áo.

“Tôi có cảm tưởng chị là người kén cà phê.” Anh ta nhướn mày. “Phải không?”

Tôi mở mồm định cãi, “Ôi không, tôi uống gì chẳng được!” Rồi dừng lại. Tôi đúng người kén cà phê thật. Chưa kể tôi còn đang vác vác sau một đêm say. Mà, thú thật là, tôi thà không có cà phê uống còn hơn phải uống thứ nước đắng buồn nào đấy.

“Đại loại thế. Nhưng không sao đâu. Tôi sẽ tắm trong hai giây rồi chuồn ngay khỏi đây...”

“Để tôi đi mua.”

“Thôi!”

“Mất hai giây thôi. Bằng thời gian chị tắm.”

Anh ta biến mất, còn tôi bắt đầu nhìn quanh tìm túi xách. Trong túi có bàn chải tóc. Với ít kem bôi tay, dùng thay sữa dưỡng ẩm cũng được. Trong lúc đánh mắt quanh phòng, tôi nhận ra mình đang tự hỏi mình có thích anh ta không. Có bao giờ mình gặp lại anh ta nữa không. Có từ vụ này dẫn đến... cái gì đó hay không?

Không phải cái gì đó nghiêm túc đâu. Tôi còn đang chưa ly dị xong, có khùng mới nhảy luôn vào một mối quan hệ mới. Nhưng đêm qua rất tuyệt. Kể cả nếu tôi chỉ nhớ lại được chính xác một nửa, thì nửa đó cũng đủ để làm lại lần thứ hai. Có lẽ chúng tôi nên đi đến một thỏa thuận thường xuyên nào đó, tôi nhận ra mình đang nghĩ vậy. Mỗi tháng một lần, như câu lạc bộ đọc sách.

Túi tôi đâu rồi? Tôi đi thêm mấy bước trong phòng, thấy cái mặt nạ đánh kiếm treo trên móc. Có một cây kiếm, hay cái gì đó mà người ta đặt tên cho nó. Trước nay tôi vẫn thích trò đấu kiếm. Ôi, tôi không tìm lại được... Tôi nhẹ tay gỡ nó khỏi giá rồi đội lên đầu. Có một cái gương treo trên tường, và tôi đi thẳng đến đó, vung vẩy thanh kiếm.

“Đứng lên, thưa ngài Không biết tên gì,” tôi nói với bóng mình. “Haaa-yah!” Tôi tung một cú kung fu về phía cái bóng, khiến cái áo choàng ngủ in họa tiết hoa bay dập dờn quanh cổ chân.

Giờ thì tôi đang cười khúc khích. Và bỗng nhiên thấy muốn kể giây phút kỳ cục này với Lottie. Tôi lấy điện thoại, bấm phím tắt gọi nó.

“Chào Fliss!” nó trả lời lập tức. “OK, em đang mở website Cô dâu đây. Có mua mạng che hay không? Em nghĩ là có. Đuôi váy dài thì sao?”

Tôi chớp mắt nhìn điện thoại, suýt phá lên cười. Nó đã biến thành cô dâu hoang tưởng rồi. Tất nhiên. Điểm tích cực ở Lottie là nó không hằn học hay hận thù khi bị đời chơi xỏ. Nó chỉ đổi hướng rồi lao tiếp, mắt luôn nhìn về đường chân trời.

“Mạng che đi.”

“Gì cơ?”

“Mạng che.” Tôi nhận ra giọng mình bị bít kín trong cái mặt nạ nên đẩy nó lên đỉnh đầu. “Mạng che. Vậy em hoãn lại đám cưới rồi chứ? Ben không bực chứ?”

“Em phải thuyết phục anh ấy mãi, nhưng cuối cùng anh ấy cũng ừ. Anh ấy bảo anh ấy chỉ muốn cái gì em muốn.”

“Nhưng cả hai vẫn đi nghỉ đêm trăng mật ở Savoy chứ?”

“Không!” Nó có vẻ sững sờ. “Em đã bảo chị là bọn em chờ đến lúc cưới mà!”

Chết tiệt. Nó vẫn bám vào cái kế hoạch dở hơi ấy. Hy vọng rằng cặp kính ham muốn kia đã mờ đi một chút.

“Và Ben cũng vui với điều đó sao?” Giọng tôi không tránh khỏi nghi ngờ.

“Ben muốn em được vui.” Giọng Lottie đã chảy ra như mọi khi. “Chị biết sao không? Em rất mừng là chúng mình đã nói chuyện, Fliss ạ. Đám cưới sẽ tuyệt hơn rất nhiều. Mà còn điều này nữa chứ: chị và Ben sẽ gặp mặt nhau trước!”

“Ôi trời ơi, giới thiệu cậu ta với gia đình trước khi hai người đến bàn thờ trói đời vào nhau vĩnh viễn ấy à? Em đã nghĩ kỹ chưa đấy?”

Tôi không nghĩ nó bắt được giọng điệu tôi. Tôi nghĩ màn sương của một đám cưới hạnh phúc đang đóng vai lớp khí quyển bảo vệ quanh nó. Những mai mĩa đã cháy rụi trước khi kịp bay đến tai nó.

“Thực ra tôi qua chị đã gặp anh bạn Lorcan của cậu ta,” tôi nói thêm. “Anh ta cũng kể cho chị nghe một chút rồi.”

“Thật thế à?” Giọng nó vang lên đầy phấn khích. “Chị gặp Lorcan rồi à? Ồ! Anh ta nói gì về Ben?”

Anh ta nói gì về Ben? Nào, nghĩ đi. *Lúc này không phải là thời điểm để Ben làm đám cưới... Anh ấy đang rơi vào một cuộc khủng hoảng trung niên đến sớm... Tôi chỉ sợ em chị sẽ là bên bị hại...*

“Thông tin cơ bản thôi,” tôi né tránh. “Dù sao thì, chị rất mong được gặp Ben. Ta hẹn sớm đi. Tối nay nhé?”

“Được! Tất cả chúng ta sẽ đi uống gì đó. Fliss, chị sẽ thích anh ấy cho mà xem. Anh ấy vui tính lắm. Anh ấy từng diễn hài đấy!”

“Diễn hài cơ à.” Tôi giả giọng kinh ngạc và thích thú. “Ồ! Thật nóng lòng quá. Vậy thì... ờ... thế đấy. Đoán xem chị đang ở đâu? Trong nhà Lorcan.”

“Hả?”

“Bọn chị, ờ... ngủ với nhau. Bọn chị gặp nhau gần văn phòng công chúng nên đi làm vài ly và rồi chuyện này dẫn tới chuyện kia.”

Đằng nào nó cũng sẽ biết chuyện thôi, thà để nó nghe từ miệng tôi còn hơn.

“Không tin nổi!” Giọng Lottie sôi nổi. “Ồ thế thì tuyệt quá! Chúng ta có thể tổ chức cưới chung!”

Diễn hình Lottie. Chỉ có nó mới nói câu này.

“Quá chuẩn!” tôi nói. “Chị cũng đang nghĩ thế. Chúng ta có thể cùng cưới ngựa đến trước bàn thờ Chúa luôn.”

Lần này thì giọng điệu mỉa mai cũng lọt vào tai nó.

“Đừng có thế chứ!” nó trách móc. “Làm sao chị biết được. Nên mở lòng. Em đến gặp Ben cho vui thôi mà giờ thì đây! Đã thế này rồi.”

Phải! Đã thế này rồi. Một cô nàng thất tình muôn trả thù và một anh chàng đang khủng hoảng trung niên, cùng lao về một cuộc hôn nhân không suy tính. Chắc chắn là có một bài hát Disney về đề tài đó. Bắt vần “nụ hôn” với “cuộc chiến pháp lý gay gắt”.

“Chỉ là ngủ với nhau thôi,” tôi kiên nhẫn đáp. “Chỉ thế thôi. Chấm hết.”

“Có thể sẽ đi xa hơn,” Lottie đáp trả. “Có thể hóa ra đây lại là người tình trăm năm của chị. Hai người có vui vẻ không? Chị có thích anh ta không? Anh ta có hấp dẫn không?”

“Có, có và có.”

“Thấy chưa! Đừng có gạt đi vội. Đây, em đang xem trang đám cưới. Chúng mình có nên đặt bánh su kem không? Hay là một chồng bánh cupcake hình kim tự tháp?”

Tôi nhắm nghiền mắt. Nó cứ như cái xe lu sẵn sàng nghiền nát mọi vật cản trên đường.

“Hồi đám cưới dì Diana có cái đây, nhớ không,” Lottie vẫn chưa thôi. “Nó to cỡ nào nhỉ?”

“Nhỏ lắm.”

“Chị nghĩ thế à? Em nhớ là to lắm mà.”

Hồi đó nó lên năm. Tất nhiên nó nghĩ là to rồi.

“Thật đấy, nhỏ tí à. Cả đêm thật là khổ sở. Chị cứ phải giả vờ vui mà từ đầu đến cuối...” Tôi nhăn tít mặt kinh tởm. Tôi vẫn còn nhớ cái váy phù dâu quá chật bị bắt mặc. Lại còn phải nhảy với đám người lớn sắc mùi bia bạn dì Diana.

“Thật à?” Nó có vẻ bối rối. “Nhưng phần lễ cũng rất vui, phải không?”

“Không. Kinh khủng lắm. Mà sau đây cũng không khá hơn.”

“Ồ này! Có cả bánh su kem phủ kem lấp lánh.” Nó còn không thèm nghe. “Em gửi link cho chị nhé?”

“Nghĩ đến chị đã buồn nôn rồi,” tôi nghiêm khắc nói. “Mà thực tế là chị có thể nôn đấy. Rồi thì Lorcan sẽ không bao giờ thèm yêu chị đâu, và rồi chúng mình sẽ không bao giờ tổ chức cưới chung cưới ngượng lùn cùng màu được cả...”

Một tiếng động vang lên khiến tôi quay lại. Máu bốc thẳng lên đầu. Rõ khi. Rõ khi.

Anh ta đứng đó. Lorcan đang đứng đó, lưng lững nơi ngưỡng cửa. Anh ta đứng đó bao lâu rồi? Nghe thấy tôi nói gì rồi?

“Phải đi đây, Lotts à.” Tôi vội tắt máy. “Tôi đang nói chuyện với em gái,” tôi nói thêm, cố tỏ ra thản nhiên hết sức. “Chỉ... nói đùa thôi. Nói mấy chuyện đùa ấy mà. Như mọi người vẫn đùa thôi.”

Tôi chợt nhớ ra mình đang đội mặt nạ đánh kiếm của anh ta. Bụng tôi quặn lại vì bối rối. Thử nhìn qua mắt anh ta xem: tôi đang mặc áo choàng ngủ của anh ta đứng trong nhà anh ta, đeo mặt nạ đánh kiếm của anh ta, và nói chuyện về đám cưới chung. Tôi vội vàng chộp lấy cái mặt nạ và gỡ ra khỏi đầu.

“Cái này... hay nhỉ,” tôi ngớ ngẩn nói.

“Tôi không biết chị thích đen hay nâu,” anh ta nói sau phải đến cả thập kỷ im lặng.

“À. Cà phê.”

Còn có lần cần gì đó nữa. Là gì? Giọng nói của chính tôi vang lên trong đầu: *Chị cứ phải giả vờ đang vui...*

Anh ta không nghe thấy câu đó, phải không? Anh ta không tưởng tôi đang nói chuyện...

Thật đấy, nhỏ tí à. Cả đêm thật là khổ sở.

Anh ta không thể tưởng tôi nói đến...

Bụng tôi thắt lại kinh hoàng và tôi áp tay lên miệng, ngăn một tràng cười sùng sốt. Không. Không.

Tôi có nên nói... Có nên xin lỗi...

KHÔNG.

Nhưng ít nhất cũng nên giải thích...

Tôi thận trọng đưa mắt nhìn anh ta. Mặt anh ta vô cảm. Có thể anh ta không nghe thấy gì. Mà cũng có thể có.

Đơn giản là không có cách nào chạm đến đề tài này mà không phải đem dầu chữa cháy và làm cả hai chúng tôi muốn chết luôn cho xong. Việc tôi cần làm bây giờ là biến ngay. Nhấc chân lên. Ngay lập tức. Đi.

“Thế là... Cảm ơn vì cái... ừm.” Tôi treo lại mặt nạ lên móc. Ra, Fliss. Đi ngay.

Suốt cả sáng tôi chịu đựng dư chấn của vụ hồ thẹn.

Ít nhất tôi cũng phi được từ taxi về cửa nhà mà không bị hàng xóm trông thấy. Tôi lột bỏ cái váy tía, tắm nhanh hơn bất kỳ ai trên thế giới này, rồi bật loa điện thoại gọi Noah trong lúc cố trang điểm thần tốc. (Không bao giờ được phép vội vã khi chuốt mascara. Tôi biết rõ điều đó. Vậy thì vì có gì mà tôi suốt ngày rơi vào cùng cái bẫy ấy để rồi phải lau từng đốm lem nhem trên má, trán và gương?) Xem ra vụ ngủ nhờ của Noah đã thành công rực rỡ. Giá mà tôi cũng nói như vậy được về vụ của mình.

Tôi còn chưa lấy lại được tinh thần để gọi lại cho Lottie, mà cũng không có thời gian. Tôi chỉ nhắn tin cho nó, đề nghị hẹn đi uống lúc bảy giờ tối.

Lúc này tôi đã quay trở lại văn phòng, đọc vội bài nhận xét về một nhà nghỉ săn sư tử hạng sang ở Kenya mới gửi về, quá quy định chừng hai nghìn chữ. Rõ ràng tay nhà báo này tưởng mình đang viết cuốn *Out of Africa* thứ hai. Anh ta chẳng nhắc đến hồ bơi hay chất lượng dịch vụ phòng hay spa, chỉ thấy ánh mặt trời thấp thoáng nhuộm khắp đồng cỏ, dáng điệu quý phái của bầy ngựa vằn cúi mình uống nước lúc bình minh, và những đồng cỏ lung linh nắng vàng trong những câu chuyện cổ còn dòn theo nhịp trống ngàn xưa của người Masai.

Tôi nguyệt ngọc vội mấy chữ *Chất lượng phục vụ???* bên lề và ghi chú email lại cho anh ta. Rồi tôi nhìn điện thoại. Thật ngạc nhiên vì Lottie chưa nhắn lại. Tôi cứ nghĩ nó phải thèm đến phát cuồng được kể cho tôi nghe xem hôm nay đã nuốt chừng bao nhiêu cuốn tạp chí đám cưới rồi ấy chứ.

Tôi liếc đồng hồ. Vẫn còn chút thời gian. Đủ để gọi một cú nói chuyện chị em gái. Tôi ngã người ra sau ghế, bấm phím tắt gọi nó, làm động tác yêu cầu “Cà phê?” với Elise qua cửa sổ văn phòng. Elise và tôi đã thiết lập được một hệ thống ngôn ngữ cử chỉ khá hiệu quả. Tôi có tín hiệu “Cà phê?” “Bảo chúng nó tôi ra ngoài rồi!!” và “Về đi, muộn rồi!” Cô có, “Cà phê?” “Tôi nghĩ cái này quan trọng đây,” và “Tôi ra ngoài mua sandwich.”

“Fliss?”

“Chào Lottie.” Tôi bỏ giày, tợp một ngụm nước đóng chai Evian. “Thế tối nay có đi uống một chút gì đó không? Chị có được gặp Ben không?”

Bên kia đầu dây im lặng. Sao lại im lặng chứ? Lottie đâu phải người thích giữ im lặng.

“Lottie? Em còn đây không?”

“Chị biết gì không!” Giọng nó phập phồng vẻ hệ trọng. “Chị biết gì không!”

Giọng nó trở nên tự mãn quá đỗi, tôi biết nó đã làm chuyện gì đó đặc biệt rồi.

“Em sẽ cưới trong nhà nguyện ở trường và dàn đồng ca sẽ hát ‘Tôi thề với người, tổ quốc ơi’ trong khi chuông vang lanh lảnh khắp nước Anh?”

“Không!” Nó bật cười.

“Em đã tìm được cái bánh cưới có cả su kem lẫn bánh tròn phủ đầy kem lấp lánh?”

“Không, đừng ngớ ngẩn thế. Em cưới rồi!”

“Gì?” Tôi ngơ ngẩn nhìn điện thoại.

“Phải! Xong cả rồi! Ben và em đã cưới nhau! Vừa đây thôi! Phòng công chứng Chelsea!”

Tôi bóp chặt cái chai Evian khiến một dòng nước phụt lên trời và rơi xuống tung tóe khắp bàn.

“Không phải là chị nên nói ‘chúc mừng’ à?” nó giận dỗi.

Tôi không bảo ‘chúc mừng’ được vì tôi không nói được gì hết. Miệng tôi đờ ra. Tôi đang nóng rục người. Không phải, tôi đang lạnh toát người. Tôi đang hoảng sợ. Làm sao chuyện này lại xảy ra?

“Ồ,” cuối cùng tôi cũng nói được, cố tỏ ra bình tĩnh. “Thật là... Nhưng tại sao? Em định hoãn lại mà. Chị cứ nghĩ em định hoãn. Chúng mình đã thỏa thuận thế mà. Là em sẽ hoãn lại ấy.”

Đáng lẽ em phải HOÃN.

Khi mang cà phê vào cho tôi, Elise nhìn tôi vẻ hoảng hốt và làm dấu “Mọi thứ vẫn ổn chứ? Nhưng tôi không có dấu nào nói “Em gái tôi lại đi phá tan hoang đời nó rồi”, nên chỉ gật đầu, mỉm cười méo mó và nhận cốc cà phê.

“Chúng em không đợi được,” Lottie hớn hờ nói. “Ben không đợi được.”

“Nhưng chị tưởng em thuyết phục được cậu ta rồi cơ mà?” Tôi nhắm mắt, bóp trán, cố tìm cách hiểu vụ này. “Thế còn tạp chí Cô dâu? Thế nhà thờ nhỏ ở nông thôn thì sao?”

Cô dâu điên đi đâu mất rồi? Tôi muốn rên lên khe khẽ, *Trả tôi cô dâu điên đây.*

“Ben hoàn toàn tán thành nhà thờ và mọi thứ,” Lottie nói. “Thực ra bên trong anh ấy cũng có nét dễ thương, truyền thống...”

“Thế thì có chuyện gì? tôi cố ghìm nổi sốt ruột. “Sao cậu ta lại đổi ý?”

“Đây là vì Lorcan.”

“Gi?” Mắt tôi mở bừng. “Em nói thế là sao, vì Lorcan?”

“Mới sáng sớm hôm nay Lorcan đã đến tìm Ben. Anh ta bảo Ben không được lấy em vì đây là sai lầm khủng khiếp. Thế là Ben nổi điên! Anh ấy sùng sục đến công ty em rồi nói muốn lấy em ngay bây giờ và mặc mẹ số còn lại, cả Lorcan cũng thế.” Lottie thở dài mãi nguyện. “Thật là lãng mạn không chịu nổi. Cả phòng ai cũng nhìn. Và rồi anh ấy bế bổng em lên và mang em đi, hết như trong phim *Là sĩ quan và nhà quý tộc*, và mọi người vỗ tay ầm ầm. Tuyệt lắm, Fliss ạ.”

Tôi thở mạnh, cố kiềm chế. Thằng ngốc đó. Thằng ngốc cao ngạo dở hơi, ngu si đó. Tôi đã giải quyết xong vấn đề. Tất cả đã được xử lý. Tôi đã chơi bài ngoại giao đến mức hoàn hảo. Còn Lorcan thì đã làm gì? Xô vào phá hỏng. Khuấy động gã Ben này làm trò lố lăng quá mức. Thảo nào Lottie chẳng mê.

“May là ở văn phòng lại có người hủy nên có chỗ ghép bọn em vào. Và sau này bọn em vẫn có thể đến nhà thờ xin ban phước nữa,” nó đang vui sướng nói. “Thế là em được cả hai!”

Tôi chỉ muốn quăng cốc cà phê vào tường. Hay là có lẽ muốn đổ lên đầu mình. Bụng tôi chùng xuống khó chịu. Đây cũng là lỗi của tôi. Tôi có thể chặn lại vụ này. Giá mà tôi cho nó biết hết những gì Lorcan nói.

Anh ấy đang rơi vào một vụ khủng hoảng trung niên đến sớm... Tôi chỉ sợ em chị sẽ là bên bị hại...

“Em đang ở đâu?”

“Đang đóng đồ! Chúng em sắp đi Ikonos đây! Háo hức quá.”

“Chắc là thế rồi,” tôi yếu ớt đáp.

Tôi biết làm gì? Chẳng còn làm gì được nữa. Chúng nó lấy nhau rồi. Xong rồi.

“Có thể chúng em sẽ làm một em bé trắng mặt luôn,” nó bẽn lẽn thêm. “Chị thích làm bác chứ?”

“Gì?” tôi ngồi dựng cả dậy. “Lottie...”

“Fliss, em phải đi đây, taxi đến rồi, yêu chị nhiều...”

Nó tắt máy. Vội vã, tôi nhấn số nó lần nữa, nhưng chỉ nghe hộp thư thoại.

Em bé? Em bé?

Tôi chỉ muốn khóc nức lên. Nó có điên không? Có biết một em bé sẽ gây thêm lăm căng thẳng thế nào cho đôi bên không?

Đời sống tình ái của tôi đã là một mớ hổ lốn rồi. Tôi không chịu nổi nếu Lottie cũng vậy. Tôi muốn nó chiến thắng vì tôi không làm được. Tôi muốn giấc mơ hạnh phúc của nó thành sự thực. Hạnh phúc mãi mãi. Túp lều tranh trái tim vàng. Hạnh phúc dài lâu và bền bỉ. Chứ không phải ôm em bé trắng mặt với gã đồng bóng nào đấy đang trong thời kỳ cuồng lây vợ trước khi nhảy sang chơi mô tô. Không phải ngồi trong văn phòng Barnaby Rees, mắt đỏ hoe và tóc chưa gội với một đứa bé chập chững đang tìm cách gặm hết đóng sách luật ở Barnaby.

Ngẫu hứng, tôi google tìm khách sạn Amba. Lập tức một chuỗi hình ảnh nghỉ dưỡng mỹ lệ đập vào mắt tôi. Trời xanh, hoàng hôn. Cái hồ bơi trong động nổi tiếng, chuỗi thác đổ cao mười mét. Những cặp trai thanh gái lịch lượn lờ trên bờ biển. Từng cái giường đại tướng rải đầy cánh hoa hồng. Thực tế đi, chúng sẽ làm xong em bé trắng mặt từ trước khi đêm tân hôn kịp qua. Hai buồng trứng của Lottie sẽ chạy hết công suất và nó sẽ nôn ọe suốt đường về nhà.

Và rồi sau đó nếu cậu ta đúng một thằng đồng bóng... nếu đúng là cậu ta bỏ rơi nó... Tôi nhắm mắt, vùi mặt vào tay. Tôi không chịu được. Tôi cần nói chuyện với Lottie. Mặt áp mặt. Nói đàng hoàng. Lúc bộ não nó đang có mặt,

chứ không phải đang rong chơi trong miền tưởng tượng. Ít nhất cũng để biết nó đã nghĩ kỹ mọi hậu quả việc nó đang làm.

Tôi đang ngồi lặng phắc, đầu óc vọt tới vọt lui như con chuột trong mê cung. Tôi đang cố tìm giải pháp, tôi đang cố tìm đường ra, tôi cứ đâm phải ngõ cụt...

Tới khi thỉnh linh tôi ngẩng đầu, hít thật sâu. Tôi quyết định rồi. Quyết định nặng trĩu và cực đoan, nhưng không còn cách nào khác. Tôi sẽ đến phá đám chuyên trăng mật của nó.

Tôi không cần biết đây có phải là một việc làm khủng khiếp hay không. Tôi không cần biết nó sẽ không bao giờ tha thứ cho tôi: tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho mình nếu tôi không làm thế. Đám cưới là một chuyện. Sex không biện pháp bảo vệ là chuyện khác. Tôi cần tới đó. Tôi cần cứu em tôi khỏi chính nó.

Tôi giật phát ông nói, bấm số *Đi lại*.

“Chào,” tôi nói khi Clarissa, nhân viên phụ trách đặt vé, nhắc máy. “Hơi gấp một chút, Clarissa à. Tôi cần đến Ikonos càng sớm càng tốt. Đảo ở Hy Lạp ấy. Lấy chuyến bay đầu tiên còn trống. Và tôi cần ở khách sạn Amba. Họ biết tôi.”

“Vâng.” Tôi nghe tiếng gõ máy tính. “Mỗi ngày chỉ có một chuyến bay thẳng đến Ikonos thôi, chị biết đấy. Nếu không thì phải nối chuyến ở Athens, lúc đó thì chờ cả đời.”

“Tôi biết. Cứ lấy chuyến trực tiếp sớm nhất tìm được. Cảm ơn Clarissa.”

“Không phải chị vừa viết bài về Amba xong à?” Giọng cô ta rất ngạc nhiên. “Mới vài tháng mà?”

“Tôi đang viết bài cập nhật,” tôi nói dối trơn như cuội. “Quyết định bất ngờ. Tạp chí có ý tưởng mục mới,” tôi nói thêm cho đáng tin. “Kiểm tra đột xuất các khách sạn.”

Làm biên tập có cái lợi như thế. Chẳng ai hỏi nhiều. Mà nữa: ý tưởng hay đấy chứ. Tôi mở BlackBerry bấm vào: *Kiểm tra đột xuất??*

“OK! Rồi, tôi sẽ báo chị sau. Hy vọng lấy được cho chị chuyến ngày mai.”

“Cảm ơn cô.”

Tôi đập máy, gõ ngón tay, vẫn còn căng thẳng. Sớm nhất thì cũng còn hai mươi tư tiếng nữa mới tới đó được. Lottie thì đã lên đường đến sân bay rồi. Nó sẽ bay chuyến chiều nay. Nó sẽ đến khách sạn vào buổi tối. Phòng Con Hầu đã nằm đó chờ đợi, với giường super-king, bồn tắm sục trên sàn và sâm banh.

Bao nhiêu người dính bầu ngay đêm tân hôn? Thông tin này có trên Google không? Tôi gõ có bầu đêm tân hôn, rồi vội vàng xóa đi. Vấn đề không phải là Google. Vấn đề là Lottie. Giá mà ngăn được bọn họ. Giá mà tôi tới được trước khi chúng nó kịp... Từ gì nhỉ? Động phòng.

“Động phòng”. Chữ này gợi ra một ký ức lơ mờ. Là gì nhỉ? Tôi chớp mắt, tìm cách nhớ lại. À đúng rồi, Barnaby khi kể với tôi về chuyện hủy hôn. Tôi vẫn còn nghe thấy giọng cậu ta: *Nghĩa là bản đăng ký không có hiệu lực. Cuộc hôn nhân chưa bao giờ có.*

Cuộc hôn nhân chưa bao giờ có!

Đây rồi. Đây là câu trả lời. Hủy hôn! Từ dễ thương nhất trong toàn cuốn từ điển! Giải pháp cho tất cả mọi vấn đề. Khởi cần ly dị. Khởi cần kéo co pháp lý. Chỉ cần chớp mắt và thế là xong. Chưa bao giờ tồn tại. Thế thôi.

Tôi cần làm thế vì Lottie. Tôi cần kiếm cho nó một lối thoát. Nhưng làm thế quái nào bây giờ? Tôi làm gì... Tôi làm được gì... Người ta làm thế nào...

Và rồi một ý nghĩ mới lóe sáng trong đầu tôi.

Tôi gần như nghẹt thở khi nghĩ tới chuyện đó. Tôi còn không tin nổi mình đang nghĩ chuyện đó. Nó thậm chí còn đen tối và cực đoan hơn cả đến phá đám tuần trăng mật, nhưng như thế sẽ giải quyết tất cả.

Không. Không được. Thật đấy, không được. Dù thế nào cũng không được. Điều đó là không thể. Lại sai trái nữa. Phải là con quái vật mới có thể đi làm việc đó với chính em gái mình.

OK. Tôi là quái vật đấy thì sao.

Mấy ngón tay run rẩy khi tôi nhắc điện thoại. Tôi không rõ là vì run sợ hay quyết tâm nữa.

“Khách sạn Amba, dịch vụ VIP xin nghe, quý khách cần gì ạ?”

“Xin chào,” tôi nói, giọng thoáng hồi hộp. “Xin phép cho tôi gặp Nico Demetriou được không? Nói với ông ấy là Fliss Graveney ở Pincher Travel Review gọi đến. Nói với ông ấy... là chuyện quan trọng.”

Trong lúc giữ máy chờ, tôi hình dung Nico, mình vàng mét sáu, bộ vest căng hết sức cố phủ kín cái bụng. Tôi quen Nico hồi nghỉ tại Mandarin Oriental ở Athens, và trước nữa là Sandals ở Barbados. Ông đã sống ở khách sạn cả đời, kiên nhẫn lên dần từ bồi cửa trở đi, và giờ thì là concierge quản lý khách hàng VIP ở Amba. Tôi như thấy ông đang hối hả đi ngang sàn đá hoa tiền sảnh trong đôi giày da sơn, cặp mắt sắc đảo toanh toách.

Chuyên môn của ông là “Trải nghiệm khách hàng”. Cần cocktail pha chế kiểu riêng hay thuê trực thăng đi chơi, cần bơi cùng cá heo hay thuê đội vũ nữ múa bụng tận phòng, ông đều làm được. Nếu tôi cần một tay đồng lõa nào trong vụ này, đây chỉ có thể là Nico.

“Fliss!” Giọng ông hớn hờ rộ khắp đường dây. “Tôi vừa nghe nói cô định ghé thăm chúng tôi hả?”

“Vâng. Tôi sẽ tới đêm mai, hy vọng vậy.”

“Thật quý hóa được gặp lại cô sớm như thế! Tôi có thể giúp cô việc gì cụ thể không? Hay đây là chuyên đi ngoài công việc?”

Tôi nghe thấy câu hỏi trong giọng ông. Một thoáng ngờ vực. Tại sao tôi quay lại? Có âm mưu gì đây?

“Việc hơi cá nhân một chút.” Tôi dừng, sắp hàng từ ngữ. “Nico, tôi cần khẩn cầu ông một việc thế này. Em gái tôi hôm nay sẽ đến Amba. Nó vừa kết hôn. Nó đi nghỉ trăng mật.”

“Tuyệt!” Giọng ông suýt thổi bay tôi. “Em gái cô sẽ có một kỳ nghỉ nhớ đời. Tôi sẽ cử quản gia lành nghề nhất của khách sạn đến cho cô ấy. Chúng tôi sẽ đón tận cửa, và sẽ mời sâm banh trong lúc lên kế hoạch chương trình nghỉ cá nhân. Có thể sẽ cho cô ấy nâng hạng, hoặc một bữa tối đặc biệt...”

“Nico, không phải. Ông hiểu nhầm rồi. Ý tôi là, những điều ông kể nghe tuyệt lắm. Nhưng tôi cần khẩn cầu việc khác cơ.” Tôi vịn những ngón tay vào nhau. “Một việc hơi... bất thường.”

“Tôi đã làm việc này nhiều năm rồi,” Nico hiền từ đáp. “Với tôi thì không có gì bất thường cả. Cô muốn làm cô ấy ngạc nhiên hả? Cô muốn đặt sẵn quà trong phòng? Hay muốn tôi thiết kế buổi mát xa đôi trên bãi biển ở một nhà lều riêng tư?”

“Không hẳn.”

Ôi trời ơi. Phải nói thế nào bây giờ?

Nào, Fliss. Nói toẹt ra đi.

“Tôi muốn ông ngăn không cho họ ngủ với nhau,” tôi nói ào ào.

Bên kia đầu dây im bật. Tôi đã làm cả Nico cũng phải tắt điện.

“Fliss, nhắc lại cho tôi yêu cầu của cô,” cuối cùng ông cũng nói. “Tôi e là tôi chưa hiểu đúng.”

Tôi e là ông hiểu đúng rồi đấy.

“Tôi muốn ông ngăn không cho họ ngủ với nhau,” tôi nhắc lại, phát âm rõ ràng hết cỡ. “Không ngủ với nhau. Không có đêm tân hôn. Ít nhất thì cho tới khi tôi đến nơi. Ông làm thế nào cũng được. Phân cho họ ở phòng riêng. Đánh lạc hướng. Bắt cóc một trong hai. Bất kỳ cách nào.”

“Nhưng họ đang đi trăng mật.” Giọng ông rối trí.

“Tôi biết. Đây chính là lý do.”

“Cô đang tìm cách phá hoại đêm tân hôn của chính em gái mình?” Giọng ông vọt lên kinh hoàng. “Cô muốn tìm cách chia rẽ một đôi vợ chồng mới cưới? Đã được tác thành với nhau trước Chúa?”

Lẽ ra phải giải thích kỹ hơn.

“Nico, nó bị đẩy vội vào vụ cưới xin này. Không tác thành trước Chúa! Chỉ là một sai lầm lớn ngu ngốc thôi. Tôi cần nói chuyện với nó. Tôi đang cố bay qua đó càng sớm càng tốt đây, nhưng trong lúc đó nếu có thể tách họ ra...”

“Cô ấy không thích người kia à?”

“Nó thích lắm.” Tôi nhăn mặt. “Thực tế là nó gần như muốn điên lên được nhảy vào giường với anh ta. Vì thế ngăn họ lại sẽ khó khăn đấy.”

Lại một khoảng im lặng nữa. Tôi hoàn toàn có thể hình dung được vẻ mặt bối rối của Nico.

“Fliss, tôi e là tôi không nhận lời yêu cầu kỳ lạ này được đâu,” rốt cuộc ông nói. “Tuy nhiên tôi có thể mời em cô bữa tối miễn phí ở bàn thượng hạng tại nhà hàng hải sản năm sao...”

“Nico, làm ơn. Làm ơn nghe tôi này,” tôi tuyệt vọng ngắt lời. “Đây là em gái nhỏ của tôi, ông hiểu không? Nó vừa bị người yêu bỏ và rồi nó nhảy vào cuộc hôn nhân này như một cách trả thù. Nó hầu như không quen biết người này. Vậy mà giờ nó lại nhai về chuyện mang bầu. Tôi còn chưa được gặp anh ta, nhưng nghe nói cậu ta là một gã đồng bóng. Ông tưởng tượng con gái ông đang phá hỏng đời nó bằng cách trao mình cho một gã không ra gì xem. Ông sẽ làm mọi thứ để ngăn chặn chuyện đó, phải chứ?”

Tôi đã gặp Maya, con gái Nico. Một cô bé lên mười rất xinh xắn, tết nơ trên tóc. Hẳn như thế phải chạm đến lòng ông chứ?

“Nếu họ chưa ngủ với nhau, thì còn có thể hủy hôn.” Tôi nói toạc ra. “Vì theo luật pháp họ chưa động phòng. Nhưng nếu họ đã...”

“Nếu họ đã thì đây là việc của họ!” Nico vẻ như đã hết chịu nổi. “Đây là khách sạn chứ không phải nhà tù, Fliss ạ! Tôi không thể kiểm soát kè kè việc đi lại của khách! Tôi không thể quản lý các hoạt động của họ.”

“Ông nói với tôi là ông không thể làm được sao?” Tôi quăng câu thách thức. “Ông không làm được cái việc chặn họ với nhau trong vòng hai mươi tư giờ thôi à?”

Đặc tính của Nico là, ông tự hào mình có thể giải quyết bất kỳ vấn đề nào. Bất kỳ. Tôi cá là ông đã bắt đầu tưởng tượng ra các hướng giải quyết.

“Nếu ông giúp được tôi việc này, tôi sẽ biết ơn ông suốt đời.” Tôi hạ giọng. “Và tất nhiên sẽ bày tỏ lòng biết ơn bằng cách viết nhận xét về khách sạn lần nữa. Năm sao. Đảm bảo đấy.”

“Chúng tôi đã có hân hạnh được nhận xét năm sao trên tạp chí của cô rồi,” ông chống trả.

“Vậy thì sáu sao đi,” tôi chơi ngẫu hứng. “Tôi sẽ làm ra cả một cấp mới riêng cho các ông. ‘Khách sạn siêu sang đẳng cấp thế giới mới’. Và tôi sẽ nêu tên khách sạn ông trên bìa một. Ông có biết như thế giá trị bao nhiêu không? Ông có biết các sếp của ông sẽ hài lòng cỡ nào không?”

“Fliss, tôi hiểu khó khăn của cô,” Nico cự lại. “Nhưng cô cũng phải hiểu rằng tôi không có quyền can thiệp vào đời sống riêng tư của khách, nhất là khi họ lại đến đây nghỉ trăng mật!”

Nghe giọng ông khá cương quyết. Tôi đành phải chia bài chủ ra thôi.

“OK!” Tôi hạ giọng thấp hơn nữa. “Nghe này. Nếu ông giúp được chuyện này, tôi sẽ đăng tiêu sử cá nhân ông trên tạp chí. Chính ông, Nico Demetriou. Tôi sẽ gọi ông là... bí quyết làm nên thành công của Amba. Tài sản giá trị nhất của khách sạn. Người quản lý VIP thượng hạng. Tất cả mọi người trong ngành sẽ đọc thấy. Tất cả.”

Tôi không phải nói nốt phần cuối. Tạp chí này phân phối ở sáu mươi lăm quốc gia. CEO của mọi khách sạn trên đời ít nhất cũng từng ngó qua nó. Đăng tiêu sử như vậy sẽ là tấm vé đi đến bất kỳ công việc nào ở bất kỳ đâu.

“Tôi biết ông vẫn mơ đến Four Seasons ở New York mà,” tôi thì thầm thêm.

Tim tôi đập rộn. Cả đời tôi chưa lạm quyền bao giờ, và lần này người tôi nóng bừng bừng. Nửa phần tốt, nửa phần xấu. Tham những bắt đầu từ những chuyện thế này đây, tôi nghĩ. Sắp tới tôi sẽ đổi nhận xét lấy những va li tiền và tên lửa tàu ngầm Trident.

Chỉ duy nhất lần này thôi, tôi nghiêm khắc tự nhủ. Duy nhất một lần có tình tiết giảm nhẹ này thôi.

Nico lặng yên. Tôi cảm thấy rõ lương tâm và tham vọng nghề nghiệp đang huých nhau trong ông, và thấy hơi tội lỗi đã đẩy ông vào tình thế này. Nhưng tôi đâu phải người khởi xướng vụ này, phải không?

“Ông là bậc thầy, Nico à,” tôi bồi thêm nịnh nọt. “Ông là thiên tài khi có việc cần thực hiện. Nếu trên đời có ai làm nổi việc này thì chính là ông.”

Ông có xiêu lòng không? Tôi có điên rồi không? Có phải ngay lúc này ông đang gửi email cho Gavin?

Tôi sắp bỏ cuộc thì giọng ông chợt vọng tới rất nhỏ từ bên kia: “Fliss, tôi không hứa được gì đâu.”

Bỗng dung hy vọng lại nhú lên trong lòng tôi.

“Tôi hiểu mà,” tôi đáp lại cũng bằng giọng đó. “Nhưng... ông sẽ cố nhé?”

“Tôi sẽ cố. Chỉ hai mươi tư giờ thôi đấy. Tên của em cô là gì?”

Tuyệt!

“Charlotte Graveney.” Tôi lấp bắp vì mừng rỡ. “Nhưng chắc nó sẽ đăng ký tên bà Parr. Chồng nó là Ben Parr. Chúng đặt Phòng Con Hàu. Và tôi không cần biết chúng làm gì, miễn không ngủ. Với nhau,” tôi nói như vừa nghĩ thêm.

Im lặng hồi lâu, rồi Nico chỉ nói:

“Sẽ là một tuần trăng mật rất bất thường đây.”